

Yol davam edir

Sabir Rüstəmxanlıni hələ məktəbli ikən tanıdım və sevdiyim şair olaraq bu gün də onu öyrənirəm, tanıyıram, onu öyrəndikcə, tanıdıqca əsl vətənpərvər insanın necə olmasını əxz edirəm.

Onun bizim kəndlə də dostluq telləri vardı. Hər kəs onu öz şairi bilirdi, bu, elə indi də belədir. Axı hansı kəndlə, ucqar bir məkanla onun əlaqəsi olmayıb ki? Məktəbli yaddaşımın bu günə qədər qoruyub saxladığı həm də o idi ki, hər kəs onu bizim kəndin, bizim rayonun balası bilirdi.

O zamanlar məktəbli idim və elə bu gün də onun adının qarşısında özümü məktəbli kimi hiss edirəm.

Sonralar onun işlədiyi "Ədəbiyyat qəzeti"ndə işlədim. Bu o vaxtlar idi ki, Sabir bəy artıq Mətbuat naziri idi. Bu vaxta qədər isə onun meydan hərəkətinin liderlərindən biri kimi, yaxın tariximizin salnaməsinin yazılmasında xidmətlərini gördük, vətənin müstəqilliyi uğrunda necə fədakar olmasının şahidi olduq. Buna qədər isə onun sovetlər zamanının əli qılınclı vaxtında yazdığı şeirlərdən üzü bəri yol gəldiyi və dilimizin əzbəri olduğu şeirlərinin havası ilə böyümüşdük, fikir, söz sahibi olmuşduq. Mən ondan sözün bütövlüyünü, millətin işıqlı sabahı, müstəqilliyi naminə çox şeylər öyrənmişdim və öyrənirəm də.

Sabir Rüstəmxanlı: "Keçirəm Moskva prospekti ilə Təbriz xiyabanı həsrətilə mən", - yazanda gənc oğlan idi. "Azərbaycan Ali Sovetinə açıq məktub"unu qələmə alanda da yaşının üstünə o qədər yaş gəlməmişdi, yenə gənc idi.

Ondan çox öncə "Ana dilim"i qələmə alırdı, "Qan yaddaşı"nın alt qatını üzə çıxarırdı, üzünü millətinə tutub, "Bu sənin xalqındır" - deyirdi, "Zaman səndən keçdi" - deyib, vaxtı dondurmaq, yeniləmək istəyirdi və bütün bunlar onun ömrünün yaşanılan və yaşanılacaq günlərinin - səhifələrinin vərəqlərinə köçürülürdü, "Ömür kitabı" olurdu.

Yaşadığı 70 ildə 70.000 dərdi, əzabı misrlarına yerləşdirə bildi. Böyük türk dünyasının görünməyən qatlarına baş vurdu, üzü Altaylardan, monqol səhralarından tutmuş Avropanın ayrı-ayrı bölgələrinə səpələnmiş, kök atmış, milli şürunu, dövlətçiliyini, qəhrəmanlığını sərgiləmiş bir millətin təəssübkeşi oldu və olmaqdadır.

Onun ömür yolu bir vaxtlar Yardımli dağlarından onu paytaxt Bakıya qədər gətirən yollar kimidir. Çoxşaxəli. O yollar ki, dağlardan üzü aşağı düşürdü, əslində, onu yuxarılara qaldıracaqdı və qalxdı da. O yollar ki, Yardımli dağlarının sinəsinə göy üzündən çaxan şimşəyin qanadları kimi sərilmişdi, onun ürəyində torpaq, ölkə, millət sevgisinin qığılcımlarını közərdirdi ki, bu qığılcımlar alova çevrilməli idi, istisi ilə böyük bir millətə sevginin necə olmasını aşılmalı idi və bu belə də oldu.

Yol davam edir. Bu yol çox uzun yoldu. Və nə mutlu bizə ki, biz də o yolun yolçusu, onun da yol yoldaşıyıq. Daha Moskva prospekti yoxdu, Təbriz xiyabanı həsrəti isə hələ də bizim sarvanımızdı...

Faiq BALABƏYLİ